

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Fire Design s.r.o.**, se sídlem Jedov 37, Náměšť nad Oslavou, zastoupená Mgr. Alešem Sázavským, advokátem se sídlem Nad Splavem 1045, Náměšť nad Oslavou, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2024, č. j. 15 A 63/2024 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhala zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 20. 5. 2024, č.j. MV-51488-3/SO-2024. Tímto rozhodnutím ministr vnitra zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 2. 2024, č.j. MV-10113-9/PO-OVL-2024, kterým bylo rozhodnuto, že plk. Ing. David Pouč, ředitel Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje, ani žádná

jemu podřízená úřední osoba zařazená u Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje, pokud jde o výkon pravomoci správního orgánu v řízeních ve věci vydávání závazných stanovisek na úseku požární ochrany, nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci v řízeních vedených pod sp. zn. HSHK-3987/2023, HSHK-3560/2023, HSHK-3086/2023 a HSHK-3795/2023.

[2] Městský soud usnesením ze dne 25. 7. 2024, č. j. 15 A 63/2024 – 39, žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Svůj postup městský soud odůvodnil tím, že žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím o námitce podjatosti, které je dle judikatury Nejvyššího správního soudu úkonem upravujícím vedení řízení. S ohledem na to je tento úkon ministra vnitra vyloučen ze soudního přezkumu podle § 68 písm. e) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. c) téhož zákona, proto městský soud žalobu odmítl z důvodu její nepřipustnosti. Městský soud nakonec dodal, že odmítnutím žaloby nebyla žalobkyně zkrácena na svých právech. Bude-li mít za to, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jejích práv, může svou argumentaci uplatnit v žalobě proti rozhodnutí ve věci samé (bude-li vydáno).

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka se domnívá, že městský soud nepochopil „podstatu žaloby“ a jí předcházejícího správního řízení. Tvrdí, že v posuzovaném případě rozhodnutí o námitce podjatosti není úkonem upravujícím vedení správního řízení, neboť celé správní řízení bylo vedeno pouze ohledně možné podjatosti ředitele Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje a jemu podřízených zaměstnanců.

[6] Dále stěžovatelka nesouhlasí s tím, že odmítnutím žaloby nebyla zkrácena na svých právech. Žaloba je jediný způsob, kterým se může domáhat přezkumu správních rozhodnutí, a to i s ohledem na skutečnost, že není přímým účastníkem správních řízení, ve kterých dochází k „opakovaným a systematickým pochybením“. Stěžovatelka vysvětluje, že jako zpracovatel dokumentace, která je nezbytná pro vydání souhlasného stanoviska hasičského záchranného sboru, není účastníkem samotného správního (obvykle stavebního) řízení, ale pouze v této části řízení na základě plné moci zastupuje jako subdodavatel příslušného investora, jelikož zpracovává specifickou část dokumentace sloužící pro získání souhlasného stanoviska hasičského záchranného sboru. V „zastoupení investora“ následně žádá hasičský záchranný sbor o vydání souhlasného stanoviska. S ohledem na to, že stěžovatelka není účastníkem správního řízení, nemůže ani sama napadnout žalobou konečné rozhodnutí vydané ve správním řízení, respektive bez souhlasu investora se nemůže bránit ani proti nevydání příslušného stanoviska hasičského záchranného sboru.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje s usnesením městského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta

pokračování

první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadené usnesení Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Úvodem Nejvyšší správní soud připomíná, že při odmítnutí žaloby přichází pojmově v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jako zvláštní ustanovení ve vztahu k ostatním důvodům podle § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může obecně spočívat v nesprávném posouzení procesní právní otázky soudem, nebo také v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 - 128).

[11] V projednávané věci je jádrem sporu, zda městský soud po právu odmítl stěžovatelčinu žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy z důvodu její nepřipustnosti.

[12] Stěžovatelka žalobou napadla rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu, který směřoval proti rozhodnutí žalovaného, dle něž ředitel Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje, ani žádná jemu podřízená úřední osoba zařazená u Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje, pokud jde o výkon pravomoci správního orgánu v řízeních ve věci vydávání závazných stanovisek na úseku požární ochrany, nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci ve vyjmenovaných správních řízeních (v podrobnostech viz odstavec [1] shora). Jednalo se tudíž o rozhodnutí, kterým žalovaný (respektive později ministr vnitra) rozhodl o „námítce podjatosti“ vznesené stěžovatelkou (ve skutečnosti šlo o podnět k prošetření případné podjatosti oprávněných osob – k tomu viz odstavec [16] níže).

[13] Městský soud v odstavci 4 napadeného usnesení trefně poukázal na to, že úkonem upravujícím vedení řízení je mimo jiné právě rozhodnutí správního orgánu o námítce podjatosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23, č. 114/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 13. 2. 2018, č. j. 3 Afs 54/2017 - 25). Takové rozhodnutí je dle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu, a v důsledku toho je žaloba proti němu nepřipustná [§ 68 písm. e) s. ř. s.]. Městský soud tudíž postupoval správně, pokud stěžovatelčinu žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy z důvodu její nepřipustnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2007, č. j. 4 As 46/2007 - 75).

[14] Kasační námítka stěžovatelky zpochybňující závěr městského soudu, dle něž odmítnutím žaloby nemohla být dotčena na svých veřejných subjektivních právech (v podrobnostech viz odstavec [6] shora), je bezpředmětná. Právě proto, že stěžovatelka nebyla účastníkem správního řízení (na což sama poukazuje v kasační stížnosti), nesplňuje podmínky aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s., aby se mohla bránit

žalobou proti konečnému rozhodnutí vydanému ve správním řízení a v něm mohla uplatnit námitky podjatosti oprávněných úředních osob. Pokud stěžovatelka nebyla účastníkem správních řízení, v nichž tvrdila podjatost úředních osob, nemohla být ani dotčena na svých veřejných subjektivních právech rozhodnutím ministra vnitra o rozkladu.

[15] Jinak řečeno, případná podjatost uvedených členů hasičského záchranného sboru by mohla zasáhnout do veřejných subjektivních práv účastníka správního řízení, pro něhož stěžovatelka zpracovává specifickou část dokumentace nezbytnou pro získání souhlasného stanoviska hasičského záchranného sboru, nikoli však do práv stěžovatelky jako „subdodavatele“ (jak se sama označuje). Právě jen účastník by mohl ve správním řízení uplatnit námitku podjatosti (§ 14 odst. 3 správního řádu; dále jen „s. ř.“), případně argumentaci ohledně podjatosti úředních osob uvést v žalobě proti správnímu rozhodnutí ve věci samé. Naproti tomu stěžovatelka ve své podstatě tvrdí jen dotčení na svých soukromých subjektivních právech jí vzniklých v důsledku soukromoprávního vztahu se subjektem, pro který zpracovává dokumentaci nezbytnou pro získání souhlasného stanoviska hasičského záchranného sboru. Ochrana takových práv však nemůže být zajištěna cestou správního soudnictví.

[16] *Obiter dictum* Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaný pochybil, pokud vedl správní řízení se stěžovatelkou, která nebyla účastníkem správních řízení, ohledně nichž tvrdila, že oprávněné úřední osoby jsou podjaté. Ostatně sama stěžovatelka své podání ze dne 9. 1. 2024, které žalovaný vyhodnotil jako námitku podjatosti, nadepsala jako *podnět k prošetření tzv. systémové podjatosti*. Tento podnět ovšem nebyl způsobilý zahájit řízení o žádosti (§ 44 a násl. s. ř.) ani nemohl vést k zahájení řízení z moci úřední (§ 46 a násl. s. ř.). Žalovaný měl na tento podnět odpovědět prostým přípisem (nikoli jej posoudit jako námitku podjatosti vznesenou účastníkem řízení dle § 14 odst. 3 s. ř. a vydávat rozhodnutí o této námitce). Pokud ovšem žalovaný v důsledku podnětu stěžovatelky nesprávně zahájil správní řízení a vydal rozhodnutí v této „věci“ (a posléze ministr vnitra rozhodl o rozkladu), poskytl stěžovateli toliko procesní nadstandard. Tak či onak – jak bylo vysvětleno výše – byl správný postup městského soudu, který odmítl žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy z důvodu její nepřijatelnosti.

[17] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. května 2025

pokračování

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu